

Bunătatea lui Dumnezeu în mijlocul răului din lume

Bunătatea lui Dumnezeu

în mijlocul răului din lume

(2 Petru 2.1-9)

În primul capitol al acestei epistole, apostolul prezintă speranța venirii din nou a Domnului Hristos. Prin această așteptare, Domnul Hristos lucrează în sufletele pe care le scoate din lume. Satan nu este încă legat și în timpul acesta copiii lui Dumnezeu sunt întristați prin diferite încercări (1 Petru 1.5-6). Răsplata lor va fi odihna în gloria Domnului Hristos. Cu cât vom înțelege mai bine această poziție, cu atât Îl vom glorifica pe Domnul, dar, așteptând odihna în glorie, noi găsim, în această lume, suferință. În epistola a doua a lui Petru (cap. 1.16-17) se vorbește despre puterea personală și despre manifestarea personală a Domnului în glorie. Aceasta nu este numai o binecuvântare extra-ordinară a Duhului Sfânt; apostolul Petru prezintă aceasta ca pe o putere de sfințire. Cel credincios trebuie să se comporte ca un om care Îl așteaptă pe Stăpânul lui și respinge tot ceea ce este nedemn de această așteptare. Nu este vorba numai despre o anumită inteligență în a explica profeția, ci ca inima să salute venirea Domnului Hristos ca pe o stea strălucind înainte de răsăritul soarelui. După cum au existat altădată falși profeți, vor fi și falși învățători care-L vor renega pe Domnul care i-a cumpărat. Aici nu este vorba despre răscumpărarea sufletului; Domnul Isus este Stăpânul; acest cuvânt nu are aici semnificația de Domn și Stăpân care cumpără sclavi. În acest sens El a cumpărat, întreaga lume și - ca om - a cumpărat pentru El însuși, dreptul asupra tuturor lucrurilor; cei răi își reneagă Stăpânul care i-a cumpărat și care are toate drepturile asupra lor. Nu este deci răscumpărarea pentru mântuirea sufletului, ci dreptul Domnului Isus asupra creaturii; Dumnezeu l-a dat putere asupra tuturor oamenilor. Din momentul când au purtat numele de CREȘTIN, ei au fost corupți, Domnul Hristos a fost hulit și această situație trebuie să continue până când Satan va fi legat. Trebuie să se obțină victoria și Dumnezeu vrea ca să fie încercată credința, până când vrăjmașul va fi legat. Cu cât Domnul Isus arăta în lume dragoste, cu atât mai mult era respins de ea. La început era urmat de mulțimi care erau pline de mirare și de admirație în fața minunilor pe care le făcea și în fața Cuvântului Lui pe care-l ascultau; dar când a trebuit să sustragă voința omului de sub puterea lui Satan, Isus este respins și El spune: „M-am ostenit în zadar”. Aceasta este important și pentru noi; bucurându-ne de bunătatea lui Dumnezeu, trebuie să ne așteptăm la suferințe prin tot felul de încercări, pentru că inima are nenumărate rădăcini în lume. Creștinismul este o putere extraordinară, dar el nu-l face pe om fericit pentru această lume. Încercarea de a-l face pe om fericit aici jos în relație cu Dumnezeu a fost făcută cu iudeii, dar ea a demonstrat că efectul binecuvântărilor pământești a fost de a corupe inima și de a scoate această corupție în evidență. Este ceea ce se poate vedea în Solomon. Dumnezeu vrea să-i sustragă inima omului de la lucrurile acestei lumi, ca să-l conducă în cer; și acestea nu sunt lucruri care să aibă atracție pentru o inimă credincioasă. Inima având mereu tendința de a se cufunda din nou în lume, Dumnezeu aduce încercări pe drumul celui credincios, ca să-i rupă aceste legături. Când apostolul Pavel risca să se mândrească revenind din cel de-al treilea cer, Dumnezeu îi trimite un țepuș în carne, ca să nu se glorifice pe sine însuși. Cazul îngerilor arată că Dumnezeu nu poate în nici un fel să suporte păcatul; este un caz final, pentru că îngerii au păcătuit fiind în lumină. Cazul lui Noe este cel al unui om care nu este scutit de batjocorire și suferință timp de 120 de ani, dar care rămâne credincios. Vedem în el un om de o dreptate pozitivă, fiind păzit în mijlocul dezastrului din lume. Sodoma și Gomora sunt condamnate și Lot este eliberat. Lot era un om care nu trebuia să se găsească în Sodoma; el și-a ales lumea pe care Dumnezeu urma să o distrugă, pentru că locul era o câmpie frumoasă și bine udată. Și astfel, el s-a depărtat de Dumnezeu. Avraam era cel care avea promisiunile lui Dumnezeu, nu Lot; și istoria acestuia din urmă este tristă și plină de avertismente pentru cel credincios; dar din greșeala lui se află în aceste împrejurări penibile. El suferea pentru că iubea lumea. Și noi, dacă alegem lumea ca să ne bucurăm de o poziție mai plăcută în ea, vom fi mai depărtați de Dumnezeu. Totuși, Lot a fost mântuit ca prin foc. Dacă suntem neliniștiți din cauza răutății, este că, într-un fel sau într-altul, Dumnezeu vrea să fim încercați. Dacă ne aflăm acolo din greșeala noastră, pedeapsa va fi mai mare. În orice caz, trebuie să-L onorăm pe Dumnezeu pe căile noastre și Dumnezeu va ști să scoată din încercare pe oamenii cucernici. Să ieșim deci din Babilon, ca să nu luăm parte la păcatele lui; și Dumnezeu ne va elibera. Tot ce avem de făcut este să fim credincioși, fie că ne aflăm în suferință, ca urmare a credincioșiei noastre (ca Noe), sau ca urmare a necredincioșiei noastre (ca Lot); și Dumnezeu ne va elibera.

(LeMess. Ev. 1949)